

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. 2008/275/HOL/CET, č. j. hol/4803/09, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2011, č. j. 5 A 229/2010 – 91,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 16. 2. 2011, č. j. 5 A 229/2010 – 91, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 6. 2009 (v rozsudku MěS nesprávně uvedeno 15. 7. 2009), sp. zn. 2008/275/hol/CET, č. j. hol/4803/09 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto napadeným rozhodnutím žalovaná shledala, že se stěžovatelka dopustila porušení povinnosti provozovatele vysílání stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 231/2001“), neboť odvysíláním pořadu Hlava v oblacích dne 23. 1. 2008 od 9.25 hod. na programu Nova, který obsahoval scény násilí a sexu způsobilé ohrozit zejména psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých, porušila povinnost nezařazovat v době od

6:00 do 22:00 hod. pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Za spáchání tohoto správního deliktu uložila stěžovatelce pokutu ve výši 200 000 Kč.

Nejvyšší správní soud především poznamenává, že se danou věcí zabývá již potřetí. Poprvé posuzoval kasační stížnost žalované proti rozsudku městského soudu ze dne 30. 10. 2008, č. j. 11 Ca 256/2008 - 35, který zrušil předchozí rozhodnutí žalované, kterým byla žalobkyni uložena pokuta za odvysílání citovaného pořadu. Městský soud totiž shledal, že popis skutku, kterým měl být spáchán delikt, není zřejmý ani z výroku napadeného rozhodnutí ani z jeho odůvodnění. Za vadné rovněž označil odůvodnění posuzovaného rozhodnutí žalované, neboť bylo zcela obecné a nebylo z něho zřejmé, z jakých důvodů uvedené scény obsažené v posuzovaném pořadu mohly vyvolat psychické trauma, resp. působit dojmem glorifikace krutosti. Jelikož podle městského soudu žalovaná v napadeném rozhodnutí nepopsala skutečnosti rozhodné pro posouzení věci a svoje úvahy, které by svědčily o závadnosti odvysílaného pořadu dostatečně neodůvodnila způsobem, z něhož by bylo možno určit, zda jsou splněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty, tj. aby bylo možno věc posoudit po právní stránce, zrušil městský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s.

Proti těmto právním názorům a z nich vyplývajících závěrů ústících ve vydání zrušujícího rozsudku městského soudu podala žalovaná kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl svým prvotním rozsudkem ve věci ze dne 9. 12. 2009, č. j. 4 As 13/2009 - 60. V něm zdůraznil, že správní orgán je povinen ve výroku svého rozhodnutí popsat skutek tak, aby obsahoval skutková zjištění umožňující závěr o naplnění všech znaků skutkové podstaty příslušného deliktu, a následně tento výrok náležitě odůvodnit, aby rozhodnutí obstálo samo o sobě, nikoli pouze s dalšími dokumenty.

V mezidobí, tj. v době po vydání výše shrnutého zrušujícího rozsudku městského soudu, ale před vydáním citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, vydala žalovaná nové, v tomto řízení přezkoumávané napadené rozhodnutí. Žalovaná napadeným rozhodnutím uložila žalobkyni (stěžovatelce) podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., pokutu ve výši 200 000 Kč, protože porušila § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. *tím, že dne 23. 1. 2008 od 9.25 hod. na programu Nova odvysílala pořad Hlava v oblacích, který obsahoval scény násilí a sexu způsobilé ohrozit zejména psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých, čímž porušila povinnosti nezařazovat do vysílání v době od 6.00 do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.* V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapitulovala průběh řízení [body I. a), b) a II.] a následně uvedla, že „je i nadále přesvědčena a má za prokázané, že došlo k porušení citovaného ustanovení zákona, a proto rozhodla o uložení pokuty, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí“. Za *naturalisticky násilné, sexuálně explicitní a drastické scény* žalovaná posoudila následující scény popsané v bodě IV. písm. a) napadeného rozhodnutí. V první (odvysílané v 9.37.00-9.37.10) *dva muži a jedna žena, všichni oblečení, odpočívají po skončených orgiích, hladí téměř nahou ležící ženu*. V druhé (odvysílané v 9.38.30-9.39.30) *oblečená dvojice se líbá a následně miluje na kulečníkovém stole. V okamžiku spojení jsou oba aktéři zcela přikrytí dekou*. Třetí (odvysílaná v 9.46.50-9.47.59) *zobrazuje ženu stojící před zrcadlem a žádající muže, aby jí pomohl zapnout vzadu šaty. Muž přistupuje, po chvíli objímá ženu zezadu, v návalu vášně klesá na kolena, vyhrnuje ženě sukni, obrací ji čelem k sobě a přibližuje ústa k ženinu klínu. Hlasité sténání obou partnerů. Kamera*

zabírá jen horní polovinu ženina těla a následně detail obličeje vyjadřujícího extázi. Čtvrtá (odvysílaná v 9.55.50-9.56.30) *zobrazuje muže a ženu nahé ve vaně (oba mají jen klobouk, ona navíc kravatu). Sedí proti sobě. Žena se zvedá a objímá muže. Jsou zřetelně vidět její ňadra. Líbá muže, ten hladí její tělo. Následně přechází žena z kleku do lehu na mužovo tělo. Náznakem počínajícího milování scéna končí*. V páté (odvysílané v 9.56.56-9.57.30 hod.) *leží muž na ženě, vášnivě se líbají, jsou vidět ženina ňadra*. Šestá (odvysílaná mezi 10.22.30–10.24.40 hod.) *zobrazuje ženu na návštěvě u muže se sadomasochistickými sklony, kterého chce potrestat za napadení své přítelkyně. Žena předstírá, že je svolná k netradičním sexuálním hrátkám, což vyjadřuje způsobem oblečení a dominantním zahájením milostné předehry. Poté, co si muž nechá přivázat ruce k posteli, jej sešlehá bičem.* Sedmá (odvysílaná mezi 10.31.05-10.31.31) znázorňuje *muže a dvě ženy ve stádiu opilosti. Jedna žena žárlí na druhou, a tak když před zraky muže dojde mezi nimi k vášnivému lesbickému líbání, dá průchod svému vzteku a kousne ji tak silně do rtů či jazyka, že druhá žena silně krvácí z úst.* V osmé (odvysílané mezi 10.53.40-10.54.18 hod.) *vchází muž do bytu ženy a vzápětí se vášnivě milují na podlaze. Muž je oblečený, má dokonce kabát, žena má jen šaty. Muž jí vyhrne sukni. Soulož provázejí hlasité vzdechy.* Tyto scény označila žalovaná jako scény se sexuální tématikou. Jako scény násilné posoudila scénu (odvysílanou mezi 11.18.50-11.19.55), v níž *Němci mučí zajatkyni z francouzského odboje. Snaží se z ní dostat informace tím, že ji topí ve vaně. Když žena odmítne cokoli prozradit, drží ji hlavu pod vodou tak dlouho, dokud nezemře.* A scénu (odvysílanou mezi 11.23.50-11.24.46), v níž *se na konci války loučí žena se svým německým milencem. Ten je v té chvíli usmrcen spojeneckým vojákem, který ho střelí zblízka do hlavy. Krev vystříkne až na ženinu hlavu. Voják vzápětí uchopí ženinu hlavu a násilím ji přiloží na obličej zastřeleného s komentářem: „Poslední polibení?“. Žena má zakrvavená ústa, je v šoku.*

Žalovaná shledala, že film zobrazuje v několika scénách sexuální chování poměrně značně otevřeným způsobem, neboť chování partnerů je při sexuálním aktu pojímáno realisticky, zejména je kladen důraz na věrohodnost projevů vzájemné vášně a chtíče. Podle žalované je chování hlavní hrdinky zobrazeno jako velmi mravně uvolněné a vrcholí prospěchářským sexuálním vztahem s německým okupačním důstojníkem, byť je toto chování ve filmu relativizováno mnoha dalšími souvislostmi, které však nepochybně nemohou být zřejmé dětskému divákovi. Zdůraznila, že sex je zde zobrazen v bezprostřední souvislosti s násilím, obrazově i dějově jde o propojení, které může mít na dětského diváka frustrující dopad. Přitom rovněž násilí je pojímáno značně popisně, včetně například poměrně dlouhého záběru, v němž tři muži chladnokrevně vraždí zbitou ženu. Žalovaná hodnotila obsah pořadu, který vyznívá jako vítězství dobra a spravedlnosti, v konečném součtu se ukazuje potrestání zla a vítězství práva. Jedná se tak o umělecky hodnotné dílo, což však není srozumitelné dětskému divákovi, který není schopen pochopit obsah pořadu a jeho mravní poselství, neboť vnímá pouze jednotlivé sexuální a násilné scény. Násilné scény jsou přitom podle ní natočeny s popisným naturalismem, který může u citlivějšího jedince vyvolat psychické trauma. Naopak u agresivnějšího jedince může *bezcitné konání antihrdinů působit dojmem glorifikace krutosti*. Podle jejího názoru tak výše popsané scény mohou děti *psychicky traumatizovat*, a nebo *přispívat ke snížení prahu jejich citlivosti při vnímání světa zločinu.* Podle jejího závěru je pořad Hlava v oblacích nevhodný pro děti a mladistvé, neboť obsahuje scény násilí a sexu v takovém rázu, že by měl být vysílán minimálně po 22. hodině. Tato skutečnost přitom musí být po zhlédnutí zřejmá každému průměrnému divákovi a podle jejího názoru je to poměrně zřejmé i žalobkyni. Dětský divák si totiž nedokáže spojit snímek s obhajobou humanity, ale vnímá pouze naturalisticky zachycené násilí a utrpení. Snímek používá takové filmové a

vypravěčské postupy, které s maximální realističností zprostředkovávají emoce, úzkost a utrpení konkrétní lidské bytosti, což u dítěte může vyvolat pocit děsu a strachu.

Podle žalované pořad naplnil znaky § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., neboť obsahoval rozličné typy patologického chování a jednání, ať již se jednalo o násilí fyzického či psychického rázu nebo absenci jakéhokoliv soucitu u agresorů. Jelikož děti nejsou schopni pochopit obsah a poselství pořadu, působí na ně pořad jednoznačně násilně a *zejména u mladších dětí může vyvolat úzkost, a to i vzhledem k nízkému věku agresorů, kteří jsou potenciálnímu dětskému divákovi věkově blízcí*. Zároveň je *předmětný pořad vzhledem k absenci soucitu a lítosti jakékoliv násilně se chovající postavy schopen snížit práh citlivosti při vnímání násilí*.

Žalovaná dále vyložila neurčité pojmy obsažené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. [které jsou totožné s pojmy uvedenými v § 60 odst. 3 písm. d) stejného zákona, za jehož naplnění byla žalobkyni uložena pokuta - pozn. NSS] a uvedla, že žalobkyně již byla v minulosti upozorněna na porušení tohoto ustanovení, a to *upozorněním vydaném na 3. zasedání žalované ze dne 13. 2. 2008, sp. zn. 2007/870/fol/CET, neboť odvysílala pořad o ubitém psovi, ve kterém se vyskytlo několik záběrů na brutálně týrané zvíře a naturalistické záběry na ubité zvíře, dále upozorněním učiněným v řízení vedeném pod sp. zn. 2006/894/jan/FTV za odvysílání pořadu Extra dne 8. 8. 2006 od 19.15 hod, resp. reportáže o malíři malujícím penisem. Dále byla žalobkyně upozorněna sankcionováním za pořad Big Brother odvysílaný dne 2. 11. 2005 od 17.20 na programu Nova a pokutou za odvysílání pořadu Odpolední Televizní noviny dne 30. 1. 2008 od 17.00 na programu Nova.* K povaze vysílaného pořadu uvedla, že program Nova je celoplošným komerčním plnoformátovým televizním programem, přičemž žalobkyní provozovaný program je nejúspěšnějším komerčním programem, což s ohledem na její postavení zvyšuje její odpovědnost. K rozsahu, typu a dosahu vysílání uvedla, že odvysílaný pořad Hlava v oblacích je typově označen jako thriller a tento žánr s odkazem na internetové zdroje (wikipedia) vyložila, přičemž zdůraznila, že pojem pochází z anglického slova thrill, tj. otřást, vzrušit, a proto hlavní náladu, kterou thrillery vyvolávají je vzrušení. Zopakovala, že program Nova má vysokou sledovanost. Žalovaná považuje za závažné, že vzhledem ke kumulaci všech negativních popsaných jevů působí pořad jednoznačně nemravně a násilně a zejména u mladších dětí může vyvolat úzkost. Zároveň je vzhledem k absenci soucitu a lítosti u jakékoliv násilně se chovající postavy schopen snížit práh citlivosti při vnímání násilí. Žalovaná shledala, že porušení povinnosti považuje za méně závažné, neboť zobrazení násilí nebylo samoúčelné, aniž by to však zvrátilo její závěr o spáchání deliktu. Z tohoto důvodu udělila žalobkyni pokutu při dolní hranici. Hodnotila i míru zavinění a finanční prospěch. Při hodnocení dále uvedla, že obecné poselství o bezvýchodnosti zločinu zobrazené na konci filmu v uměleckém kontextu je příznačné pro celé dílo a je srozumitelné pro dospělého, nikoli však pro dětského diváka, který není schopen vyhodnotit poměrně složité souvislosti, a proto hodnotí odděleně jednotlivé scény, které na děti mohou působit šokujícím a traumatizujícím dojmem. Z těchto důvodů uložila žalobkyni za spáchání deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. pokutu ve výši 200 000 Kč.

Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou městský soud zamítl svým rozsudkem ze dne 6. 1. 2010, č. j. 5 Ca 162/2009 - 35. K žalobním námitkám uvedl, že na spáchání předmětného deliktu nemá vliv, že posuzovaný pořad je umělecky

hodnotným dílem a násilné i sexuální scény nebyly v pořadu zobrazeny prvoplánově a byly součástí hlubšího uměleckého sdělení. Sice přisvědčil výhradám žalobkyně týkajícími se „prospěchářského vztahu“ mezi hlavní hrdinkou a německým okupační důstojníkem a „agresorů nízkého věku“ s tím, že neodpovídají obsahu pořadu, který je jiný, což však nemá vliv na zákonnost a přezkoumatelnost celého napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že výrok napadeného rozhodnutí je dostatečně přesný a srozumitelný. Odmítl rovněž námitku, že jako komerční provozovatel vysílání má jiné postavení než veřejnoprávní provozovatel, neboť předmětná skutková podstata deliktu takové rozlišení nečiní. Nevyhověl ani žádosti žalobkyně o moderaci pokuty, neboť pokuta uložena u spodní hranice stanoveného rozmezí může být stěží hodnocena jako zjevně nepřiměřená.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně kasační stížnost, v níž namítla, že předmětné scény neodpovídají charakteristice uvedené v napadeném rozhodnutí žalované, scény nebyly hodnoceny v kontextu pořadu, nebylo zohledněno jejich umělecké ztvárnění a zejména jejich popis a hodnocení nekoresponduje s jejich vyzněním a popis násilných scén naprosto neodpovídá tomu, co bylo odvysíláno. Ohradila se proti tomu, že ve scénách byl zobrazen „prospěchářský vztah hlavní hrdinky s německým okupačním důstojníkem“, „agresoři nízkého, dětskému divákovi blízkému věku“, že scény působí „dojmem glorifikace krutosti“ či že pořad znázorňuje „svět zločinu“. Podle ní sexuální scény nepůsobily „jednoznačně nemravně“ ani neměly „frustrující dopad“. Protože se městský soud nevyjádřil ke všem těmto v žalobě namítaným rozporům, považuje stěžovatelka jeho rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Dále namítla, že ve výroku napadeného rozhodnutí není dostatečným způsobem popsán skutek, za který byla uložena pokuta. Ohradila se také proti způsobu, jakým se městský soud vypořádal s kritériem postavení stěžovatelky jako komerčního subjektu na mediálním trhu a její odpovědností vůči divácké veřejnosti.

Nejvyšší správní soud v řízení o dané kasační stížnosti poukázal na to, že za této procesní situace je vázán právními názory vyslovenými městským soudem, neboť je potvrdil ve svém prvotním rozsudku, a dále zdůraznil, že městský soud měl zkoumat, zda v napadeném rozhodnutí žalované byl popis skutku již zřejmý z výroku a odůvodnění, zda z odůvodnění bylo zřejmé z jakých důvodů popsané scény obsažené v posuzovaném pořadu mohly vyvolat psychické trauma, resp. působit dojmem glorifikace krutosti, zda obsah scén byl hodnocen v kontextu celého pořadu a zda úvahy o tom, proč jsou konkrétní scény závadné byly dostatečně odůvodněny. Nejvyšší správní soud přitom shledal, že městský soud takto nepostupoval, neboť namísto, aby posoudil, zda žalovaná vydala napadené rozhodnutí v intencích závazného právního názoru vyplývajícího z jeho prvotního rozsudku a z rozsudku Nejvyššího správního soudu, nově hodnotil veškeré již jednou posouzené skutečnosti, aniž by však zároveň vyslovil jednoznačný závěr, zda napadené rozhodnutí je či není v souladu s jeho vysloveným závazným právním názorem a aniž by provedl jakékoli dokazování. Rovněž ani nezdůvodnil, proč neprovedl navržený důkaz promítnutím posuzovaného pořadu. Protože městský soud navržený důkaz bez řádného odůvodnění neprovedl, a přitom z jeho obsahu vyvozoval závěry, porušil § 77 odst. 2 s. ř. s., čímž svůj rozsudek zatížil vadou podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., Nejvyšší správní soud jej svým rozsudkem ze dne 1. 9. 2010, č. j. 3 As 9/2010-65, zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení (podrobněji viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu dostupný na www.nssoud.cz).

Městský soud se danou věcí znovu zabýval v rozsudku ze dne 16. 2. 2011, č. j. 5 A 229/2010 – 91, přičemž především shledal, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí řídila jeho závazným právním názorem, když zpřesnila svůj výrok, v odůvodnění vymezila závadné scény a popsala konkrétní škodlivost jejich působení přezkoumatelným způsobem, přičemž nepominula ani kontext pořadu, jeho uměleckou hodnotu a skutečnost, že zobrazuje děj v období před, během a po II. světové válce. Dále městský soud provedl při jednání dne 16. 2. 2011 důkaz promítnutím 10 úseků pořadu zobrazující scény, které v napadeném rozhodnutí byly posouzeny jako závadné, a hodnotil je shodně jako žalovaná, neboť též shledal, že násilné scény jsou zpracovány popisně se všemi naturalistickými detaily a scény sexuální jsou nevhodné pro děti a mladistvé, neboť je v nich vyjádřena souvislost sexu s násilím. Po provedeném dokazování shledal, že závěry žalované jsou v souladu s kontextem pořadu a ztotožnil se s názorem žalované, že děti a mladiství nebudou vždy schopni obsáhnout celý historický, umělecký a ideový rámec pořadu a že navzdory kontextu jim mohou nejvíce utkvět v paměti právě ony vytýkané scény, které mohou ohrozit jejich vývoj. Zároveň shledal, že formulace o „prospěchářském sexuální vztahu s německým okupačním důstojníkem“, je nepřesná, neboť sexuální vztah s německým důstojníkem navázala hrdinka ve prospěch odboje a vnímala jej jako „oběť“. Formulace „o bezcitném konání antihrdinů působící glorifikací krutosti“ pak podle městského soudu nedává žádný smysl stejně jako „o agresorech nízkého věku“. Dospěl však k závěru, že tyto nevhodné formulace se do napadeného rozhodnutí zřejmě dostaly nedopatřením a nezpůsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Formulaci, podle níž pořad „zobrazuje extrémní svět těžkého zločinu“, lze podle městského soudu vyložit tak, že pořad zobrazuje i násilí a bezcitné vraždění. Ostatním námitkám, které nebyly Nejvyšším správním soudem posouzeny jako důvodné, městský soud opětovně nepřisvědčil a setrval na svých původních závěrech. Odmítl tak výhradu proti výkladu kritéria „postavení provozovatele vysílání“, použití slova „zejména“ ve výroku rozhodnutí. Městský soud ani nemoderoval výši pokuty, neboť byla uložena na spodní hranici zákonného rozmezí a stěží tak mohla být zjevně nepřiměřená. Městský soud ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba byla nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala stěžovatelka nyní posuzovanou kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a namítla, že městský soud se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Předně uvedla, že popis skutku ve výroku napadeného rozhodnutí je příliš obecný a nedostatečně vymezený, a je tak v rozporu s právními názory Nejvyššího správního soudu vyslovenými v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73 a v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu týkajícím se této věci ze dne 9. 12. 2009, č. j. 4 As 13/2009 - 60. Stěžovatelka se i nadále s odkazem na právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem v předchozích rozsudcích v této věci domnívá, že popis skutku obsažený ve výroku napadeného rozhodnutí je i v současné podobě (pořad obsahuje scény násilí a sexu) nedostatečný a nekonkrétní. Dodala, že má-li uložená sankce plnit i svoji preventivní úlohu, je třeba, aby důvody sankcionování byly řádně vyloženy tak, aby sankcionovaný subjekt měl možnost se v budoucnu obdobného deliktního jednání vyvarovat. Namítla, že popis skutku a jednotlivých scén je v odůvodnění napadeného rozhodnutí konkretizován zcela nedostatečně a ve zjevném rozporu s obsahem pořadu, a to zejména formulace o prospěchářském vztahu hlavní hrdinky s německým okupačním důstojníkem, o agresorech nízkého věku, glorifikaci krutosti a ztvárnění světa zločinu, které nekorespondují

s vyzněním scén pořadu. V této souvislosti vytkla, že nebyl zohledněn kontext pořadu včetně uměleckého ztvárnění scén a ohradila se proti tomu, jakým způsobem se městský soud s žalobními námitkami vypořádal, protože podle ní tak učinil pouze na spekulativních závěrech. Z těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2011, č. j. 5 A 229/2010 – 91, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že výrok napadeného rozhodnutí obsahující popis skutku *„pořad obsahoval scény násilí a sexu“* byl formulován dostatečně konkrétním a srozumitelným způsobem. Podrobnější popis by dle názoru žalované znamenal pouhý přepis závadných scén do výrokové části rozhodnutí. Žalovaná se přitom domnívá, že popis závadných scén a jejich hodnocení je dostatečně podrobně a logicky rozvedeno v odůvodnění rozhodnutí. Stěžovatelka údajně pouze brojí proti hodnocení charakteru pořadu, které však bylo vyřešeno již v předchozích řízeních. Jelikož napadené rozhodnutí je zcela v souladu s právními názory městského soudu i Nejvyššího správního soudu, navrhla, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatelky jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval přípustností kasační stížnosti, neboť městský soud rozhodoval o věci znovu poté, kdy byl jeho předchozí rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je sice kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, avšak to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Mimo to logicky kasační stížnost může směřovat i proti vadám, jichž se soud dopustil v novém řízení, proti přezkoumatelnosti nového rozsudku nebo proti posouzení právní otázky, která předmětem kasačního přezkumu nebyla. Smyslem nepřípustnosti opakované kasační stížnosti je totiž pouze to, aby Nejvyšší správní soud opakovaně neposuzoval týž právní problém. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka namítala, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, je kasační stížnost přípustná a Nejvyšší správní soud proto posoudil její důvodnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud připomíná, že ve výše popsaných předchozích rozsudcích dospěl k závěru, že žalovaná je povinna ve výroku svého rozhodnutí popsat skutek tak, aby z popisu jednání stěžovatelky bylo zřejmé, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty příslušného deliktu, a následně v odůvodnění tento výrok náležitě odůvodnit. Spočívá-li závadnost pořadu v obsahu některých scén, pak je třeba je náležitě popsat a v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést, v čem spočívá a z jakého důvodu jejich závadnost, kterou je třeba posoudit mimo jiné i v kontextu celého pořadu. Stěžovatelka podala kasační stížnost, neboť podle jejího názoru se městský soud těmito právními názory neřídil, a právě proto zamítl její žalobu. K posouzení důvodnosti této kasační námitky je třeba porovnat závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem s právním názorem vysloveným v novém rozsudku městského soudu.

Městský soud předně shledal, že ve výroku napadeného rozhodnutí je nyní skutek náležitě popsán, neboť spočívá v odvysílání scén se sexuální a násilnou tématikou, přičemž

v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou tyto scény dostatečně podrobně vylíčeny. Nejvyšší správní soud pečlivě posuzoval, zda nynější formulace popisu skutku obsaženého ve výroku napadeného rozhodnutí je v souladu s názorem vysloveným rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 4 As 7/2009 - 66, které byly podrobně osvětleny v předchozích citovaných rozsudcích vydaných v této věci, v nichž Nejvyšší správní soud podal i příkladný návod, jak formulovat popis skutku ve výroku posuzovaného rozhodnutí, aby žalovaná dostála požadavkům kladeným na výrok napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že popis skutku uvedený v napadeném rozhodnutí obsahuje všechny formální zákonné znaky skutkové podstaty podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. a je v něm oproti předchozímu rozhodnutí žalované uveden i znak potenciálního ohrožení fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých. Nelze přehlédnout, že tento znak je i v nyní v napadeném rozhodnutí popsán v mimořádně stručné podobě (*pořad obsahoval scény násilí a sexu*). V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že úspornější či obecnější popis tohoto znaku by již zřejmě nebyl dostatečně konkrétní, a proto se neztotožnil s argumentem žalované uvedeným ve vyjádření ke kasační stížnosti, že není zřejmé, co více by v popisu skutku tvořícího výrok rozhodnutí mohlo být uvedeno. Nejvyšší správní soud pro stručnost opakovaně odkazuje na závěry uvedené v rozsudku ze dne 9. 12. 2009, č. j. 4 As 13/2009 - 60. Přesto však Nejvyšší správní soud dospěl ke stejnému závěru jako městský soud, že výrok napadeného rozhodnutí je formulován v souladu se závaznými právními názory městského i Nejvyššího správního soudu, neboť z něj společně se zněním odůvodnění lze určit konkrétní scény pořadu, v nichž je zobrazeno závadné jednání.

Další s tím související námitkou stěžovatelky bylo, že jednotlivé scény jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsány nedostatečně a ve zjevném rozporu s kontextem pořadu, neboť výše citované formulace jsou shodně jako v předchozím rozhodnutí nemístné, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost a nezákonnost. Městský soud veden závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu provedl důkaz zhlédnutím předmětného pořadu a po jeho hodnocení shledal, že pořad obsahoval vytýkané scény a že tyto scény mohla žalovaná hodnotit jako závadné. Městský soud rovněž na základě provedeného dokazování náležitě a důkladně vysvětlil, v čem spočívá jejich závadnost, přičemž konkrétně uvedl, že násilné scény jsou zpracovány popisně se všemi naturalistickými detaily (zmítající se topené tělo, zvuky dušení; tvář hrdinky potřísněná krví či tkáněmi právě zastřeleného člověka) a se zobrazením utrpení lidí v krajních situacích (mučená žena v přestávce mezi topením prosí o slitování; hlavní hrdinky vidí z bezprostřední vzdálenosti zastřelení svého milence, francouzský voják ji pak násilím přitiskne tvář do čerstvé krve); sexuální scény, jejichž přímočarost a souvislost s násilím jsou pro děti nevhodné. Městský soud řádně a přezkoumatelně vyložil, z jakých důvodů je tento závěr patrný i z napadeného rozhodnutí, přičemž se podrobně věnoval tomu, jaký vliv na celkovou přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí měly citované formulace. Po provedeném dokazování shledal, že stěžovatelkou vytýkané formulace jsou skutečně nejasné a nepřesné, nezpůsobují však nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se podle něj dostaly do napadeného rozhodnutí omylem a napadené rozhodnutí obsahuje i další již řádně srozumitelné úvahy, z nichž je patrné, v čem žalovaná spatřovala závadnost pořadu. Městský soud tak překlenul výkladové nejasnosti způsobené neobratnými formulacemi žalované, které jí byly opakovaně vytýkány jak Nejvyšším správním soudem, tak ostatně i městským soudem. Nejvyšší

správní soud i nadále setrvává na svých výhradách týkající se nesrozumitelných a obsahu neodpovídajících formulací, které žalovaná z nepochopitelných důvodů převzala z původního zrušeného rozhodnutí i do nyní napadeného rozhodnutí, přestože jí jejich znění vytýkal i městský soud. Shledal však, že městský soud po provedeném dokazování náležitě posoudil a odůvodnil i s ohledem na celkové hodnocení pořadu, že tyto vytýkané formulace nezpůsobují jeho nepřezkoumatelnost a ani nejsou takovou vadou mající za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí ve věci samé. Podle Nejvyššího správního soudu je napadené rozhodnutí žalované navzdory těmto v odůvodnění přetrvávajícím vadám v souladu se závazným právním názorem jak městského soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 30. 10. 2008, č. j. 11 Ca 256/2008 - 35, tak i s názorem Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud rovněž shledal, že městský soud posoudil obsah celého pořadu a scény hodnotil v jeho historickém, uměleckém a ideovém rámci. Po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žalovaná správně hodnotila obsah pořadu a zároveň se přesvědčivě vypořádal s obsahem jednotlivých scén zobrazujících závadné jednání v kontextu celého pořadu. Přehledně odůvodnil, proč považuje předmětné scény za závadné, navzdory tomu, že se děj pořadu odehrává během 2. světové války a pořad přináší mj. i pozitivní morální sdělení. V tomto směru tak podpořil závěry žalované. Stěžovatelčino tvrzení o opaku tedy není důvodné.

Nejvyšší správní soud shledal, že městský soud v nyní posuzovaném rozsudku postupoval v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a nezatížil jej ani žádnou jinou v kasační stížnosti vytýkanou vadou či takovou vadou, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Vzhledem k formulaci kasačních námitek se Nejvyšší správní soud nezabýval kritérii pro ukládání pokuty, neposuzoval dostatečnost podmínky předchozího upozornění ani se nezabýval dalšími otázkami, které lze přezkoumat pouze na základě námitek stěžovatelky, jež však nebyly vzneseny. Námitky proti použití termínu „zejména“ ve výroku napadeného rozhodnutí a proti výkladu kritéria „postavení provozovatele vysílání“, posoudil již v předchozím svém rozsudku ze dne 1. 9. 2010, č. j. 3 As 9/2010 - 76, a tyto námitky by tak byly nepřípustné podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Ze všech výše vyložených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a contrario ve spojení s § 120 s. ř. s.) Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly náklady řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec její úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se žalované nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2011

JUDr. Petr Průcha

předseda senátu